

[Aidt.]

deles omgaaende kan omsættes i Boliger. Lovforslagets beskæftigelsesmæssige Betydning skal ogsaa tages med i Betragtning.

Jeg kan af de nævnte Grunde tilsige min Gruppes Støtte til Lovforslagets Fremme.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg takker de ærede Ordførere for den Tilslutning, som de har givet til Lovforslaget, og skal knytte nogle faa Bemærkninger til enkelte af de Udtalelser, der er fremsat.

Det er rigtigt, at Forslaget første Gang var fremme i Sommeren 1944, men naar man paa det Tidspunkt ikke mente det nødvendigt at gennemføre en Lovgivning paa Omraadet, ligger det naturligvis deri, at der, som det ogsaa fremgaar af Bemærkningerne, paa det Tidspunkt endnu indkom et betydeligt Antal Ansøgninger. Der var altsaa stadig ude i Erhvervslivet Vilje til at tro paa, at det kunde lade sig gøre at bygge, og derfor mente man det ikke saa tidligt nødvendigt at gennemføre Lovforslaget. Naar man i det hele taget har stillet Forslaget, er Hensigten naturligvis den at søge at faa mere Byggeri i Gang end hidtil. Der er altsaa ikke ved denne Lov Tale og nogen egentlig Støttelov, men om en Byggelov eller, om man vil, en Beskæftigelseslov, og derfor har man ikke ved Forslagets Udarbejdelse ment at skulle eller kunne tage noget Hensyn til det Byggeri, der var paabegyndt, før Lovforslagets Fremsettelse fandt Sted. Bygherrerne kendte paa det Tidspunkt, de begyndte Byggeriet, udmærket godt de Vilkaar, de gik ind under, og det er ogsaa mit Indtryk, at det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ret, naar han siger, at det i al Almindelighed var et Krav, at de havde sikret sig de nødvendige Materialer, inden de begyndte paa Arbejdet.

Men selv om jeg maa gøre disse Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard, vil jeg alligevel være villig til i det Udvalg, jeg forstaar man ønsker nedsat, at drøfte den Dato, der er Tale om, nemlig den 1. December i Aar, og forhandle om, hvorvidt det skulde være rimeligt at rykke den noget tilbage, saa at man i ganske særlige Tilfælde — jeg nægter ikke, der kan være Tale om særlige Forhold — kunde gaa med til at give Byggeri, der er paabegyndt før den Dato, der her er nævnt, den Støtte, som Lovforslaget forudsætter. Dog maa jeg sige, at det maa være en ufravigelig Forudsætning, at det kan godtgøres, at

Standningen af Byggeriet skyldes Materiale-mangel og ikke andet.

Jeg skal videre til det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard sige, at naar man i Forslaget her er gaaet noget videre end i det Forslag, som blev fremsat af Kommissionen af 1940, og ikke alene har taget de almindelige Byggeselskaber med, men ogsaa private, saa er Hensigten naturligvis den at faa mest muligt Byggeri i Gang, at faa flest mulig Boliger frem.

I øvrigt maa man ikke glemme, at det Laan, der her er Tale om, kun kan ydes til saadanne Virksomheder og Bygherrer, der i Forvejen har faaet almindeligt Byggelaan, altsaa er anerkendt af det offentlige som laaneberettigede. Jeg tror derfor ikke, at man i nogen Henseende kan risikere noget ved at give dette Laan, og saa maa man i øvrigt ogsaa huske paa, at Forslaget her kræver absolut Kommunegaranti eller i hvert Fald halv Kommunegaranti, og dermed skulde der egentlig ikke være nogen som helst Risiko.

Med Hensyn til Renten, som det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard ogsaa talte om, gør jeg opmærksom paa, hvad man naturligvis er klar over, at der ikke er Tale om, at der skal ydes nogen Rente i den Tid, Byggeriet staar stille. Den Udgift maa Staten altsaa paatage sig, og det finder jeg rimeligt, men jeg finder det lige saa rimeligt, at det bliver Bygherren, som kommer til at paatage sig Renten, naar Byggeriet genoptages, og der maa den almindelige Rente siges at være 4 pCt. i Øjeblikket.

Jeg gør i samme Forbindelse en Gang til opmærksom paa, at det ikke er nogen egentlig Støttelovgivning, der er foreslaaet her, men at det er et Bygge- og Beskæftigelsesforslag, man har med at gøre.

Til det ærede Medlem Hr. Kristen Amby vil jeg sige, at jeg er fuldkommen klar over det Forhold, han omtalte, og som bestaar deri, at Kommunerne kommer ud i stedsde mere vidtgaaende Garantiforpligtelser. Jeg maa imidlertid mene, at den Forpligtelse, der er Tale om her, i meget faa, for ikke at sige i intet Tilfælde vil medføre nogen Risiko for Kommunen. Derfor skal jeg ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet ved denne Lejlighed. Men der kan være megen god Grund til at overveje hele Problemet, naar vi om ikke længe skal til at drøfte hele den almindelige kommende Boliglovgivning paa Grundlag af de Betænkninger, som foreligger fra de to Udvalg, der har været nedsat.

Ogsaa Spørgsmaalet om Københavns Omegnskommuners Forhold maa man være